

перебувають у прийомній сім'ї, сімейних дитячих будинків, сімей під опікою, соціальних опікунів та служб соціальної підтримки;

- забезпечити доступ дітей та сімей до послуг за потреби не менше 20% (рівень ОТГ).

Основними учасниками процесу реформування системи інституційного захисту та виховання дітей мають стати державні та місцеві органи влади, організації громадянського суспільства, представники бізнес-спільноти та міжнародні донори України. Суспільство в цілому відіграє важливу роль у цих змінах.

Суспільство в цілому не повинно терпіти порушення прав дитини, визнавати, що діти є правовласниками та суб'єктами суспільного життя, визнавати важливість зростання дітей у сім'ях для їх майбутнього добробуту, негативність охоронних закладів. Спільнота сімей з дітьми для їх розвитку. Діти мають брати активну участь у суспільному житті та враховувати їхню думку.

Підсумовуючи викладене, можна підсумувати, що національна політика України у сфері соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, орієнтована на міжнародні вимоги та стандарти соціального захисту та спрямована на розвиток та підтримку державних усиновлень та інших форм соціального захисту населення. Оптимізація відповідної місцевої політики сприяє запровадження програмно-цільового підходу до державного управління у сфері соціально-правового захисту дітей-сиріт та дітей, які не перебувають під опікою батьків через обмеженість бюджетних можливостей держави.

Список використаних джерел

1. Про Національну стратегію реформування системи інституційного догляду та виховання дітей на 2017-2026 роки та план заходів з реалізації її I етапу. Розпорядження КМУ від 9 серпня 2017 р. № 526-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/526-2017-%D1%80>

2. Горілий А. Г. Історія соціальної роботи в Україні : конспект лекцій. Тернопіль : Логос, 2011. 68 с.

3. Олифіренко Ю. І. Реформування системи захисту дитини в Польщі: орієнтири для України. *Публічне управління: стратегія реформ 2020* : зб. тез XV Міжнар. наук. конгресу, 23 квітня 2015 р. Харків : Магістр, 2015. С. 94–96.

Жовток В. А., аспірант кафедри менеджменту та державної служби

Науковий керівник – **Олійченко І. М.**, доктор наук з державного управління, професор
кафедри менеджменту і державної служби

Національний університет «Чернігівська політехніка»

ЕЛЕКТРОННЕ УРЯДУВАННЯ ЯК ФАКТОР ЗРОСТАННЯ ЕКОНОМІКИ XXI СТОЛІТТЯ

Електронне урядування в цифрову епоху є не лише важливим інструментом практичної реалізації державної влади, а й невід'ємною частиною повсякденного життя рядового громадянина. Вперше термін «електронне урядування» був використаний в 1993 році в офіційних документах в США (сторінка 112 доповіді для уряду щодо реформи адміністрації Клінтона – «створення уряду, який працює краще без бюрократії на результати»). Станом на 2022 рік електронне урядування не є ексклюзивом для ведучих країн світу, а використовується в усіх країнах з поправкою на ступінь охоплення та якість реалізації. Загалом, для створення ефективної системи електронного урядування, спочатку розгортається масштабний процес цифровізації усіх процесів, в даному випадку, державного управління [1]. Адже без якісної цифровізованої бази даних, неможливо ефективно запустити процес розгортання електронного урядування, навіть якщо система e-gov буде на високому рівні, оскільки 2/3 успіху – це вхідні дані, які в перспективі будуть отримуватись через спеціальні запити та оброблятись за визначеним порядком.

В ХХІ столітті головний акцент був зміщений з виробництва на реалізацію, оскільки кількість виробництв зростала, загострювалась конкуренція, а неосвоєні ринки закінчились із завершенням процесу глобалізації. В такій ситуації міжнародні корпорації (незалежно від форми власності) розпочали пошук конкурентних переваг, щоб виробити швидше; доставити у заданий час по найкоротшому маршруту та за мінімальний кошт. Корпорації почали запроваджувати електронний документообіг, використовувати спеціалізоване програмне забезпечення для логістичних операцій та таке інше. Такий підхід дозволив суттєво прискорити виробництво, оптимізувати штатну чисельність працівників, швидко прораховувати найбільш вигідні маршрути постачання і т.д. Аналогічна практика зі своєю специфікою поступово почала використовуватись у державному управлінні, що дозволило країнам отримати нові конкурентні переваги у вже оформленому глобалізованому світі. Слід зазначити, що у 2022 році виробництво та реалізація вийшли на баланс між собою із близькою перспективою зміщення акценту на виробництво. На жаль, у світі з ряду причин загострилась проблема з постачанням ресурсів на виробництва, суттєва кількість десятиліттями сформованих ланцюгів постачання була розірвана, що у ряді сегментів призвело до дефіциту, і як наслідок, зростання цін. Тенденція на розширення дефіцитних позицій буде зберігатись і найближчі роки, в тому числі і за рахунок суттєвого здороження базових ресурсів: нафта, газ, вугілля та інше. Таким чином, країни будуть вимушені переглядати свої економічні моделі та незалежно від застосованої моделі, електронне урядування лише зміцнить свою роль у функціонуванні держави як такої [2]. В умовах обмежених природних ресурсів, часу та несприятливої кон'юнктури на світовому ринку як для країн-експортерів, так і для країн-імпортерів – всеохоплююча система електронного урядування дозволить не лише ефективно використовувати весь спектр наявних ресурсів, але й стане суттєвим фактором зростання економіки окремо взятої країни.

В Україні система електронного урядування продовжує динамічний розвиток та дозволяє громадянам отримувати державні послуги в електронному форматі за короткий термін, або миттєво. Все ще зберігаються проблеми із всеохоплюючою цифровізацією, у тому числі по земельним ділянкам. Однак, вже зараз суттєво спростились десятки процедур, що створює мультиплікативний ефект в державі загалом. Із завершенням процесів охоплення мережею Інтернет усієї території України та всеохоплюючої цифровізації, країна отримує суттєві конкурентні переваги, в особливості перед країнами Західної Європи, котрі не можуть дозволити собі кардинальні перебудови і діють більш консервативно.

Список використаних джерел

1. Homburg, V. (2008) *Understanding E-Government: Information Systems in Public Administration*, Routledge, New York NY.
2. Jafarkarimi, H., Sim, A., Saadatdoost, R. and Hee, J.M. (2014) 'The Impact of ICT on Reinforcing Citizens' Role in Government Decision Making', *International Journal of Emerging Technology and Advanced Engineering*, Vol. 4, No 1, pp. 642-646.
3. Michiel Backus. *E-Governance and Developing Countries [E-Governance and Developing Countries]*. Available at: <http://www.ftpiicd.org/files/research/reports/report3.pdf> (accessed: 26.05.2022).
4. Palaco, I., Park, M.J., Kim, S.K., and Rho, J.J. (2019) 'Public-private partnerships for e-government in developing countries: An early stage assessment framework', *Evaluation and Program Planning*, Vol. 72, No 1, pp. 205-218.
5. RIE - Réseau interministériel de l'état (2019). *Service-Public.fr* [online]. https://lannuaire.service-public.fr/gouvernement/service-a-competence-nationale_443074 (Accessed 12 May 2022).
6. Stefanovic, D., Marjanovic, U., Delić, M., Culibrk, D. and Lalic B. (2016) 'Assessing the success of e-government systems: An employee perspective', *Information & Management*, Vol. 53, No. 6, pp. 717-726.
7. Steven Clift. *E-Government and Democracy [E-Government and Democracy]*. Available at: <http://www.publicus.net/e-government/member.html> (accessed: 20.05.2022).